

כן! זה חב"ד!

הרבי מלך המשיח שליט"א קבע שצריך "להכריז ולפרסם" ולא רק להסביר, והוא זה הוא שעודד שלטים ודגלים ופרסומים וגימיקים • הרבי, ורק הוא, קובע מהי חב"ד ומה לא חב"ד! • סיפור בפירסום ראשון על-פי רשימת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע

ומכיוון שעדיין מהדהדים באוזנינו דברי הרבי – שנאמרו פעמים רבות כל כך ובי"קאך" והתלהבות כה נפלאים – אודות גודל החובה והזכות הנפלאה לכל אחד להשתתף בגופו בסיום הרמב"ם, לא יכולתי לפעול בעצמי להימנע מכך.

התלבטתי די קשה ולפני ההחלטה הסופית שמעתי לעצתו של ר' מענדל, שהיה נוהג תמיד לומר שכאשר יש ספק באיזה דבר, כדאי לשאול בעצתו של מישהו צעיר, מישהו שבמשך ימי חייו "אכל פחות תפוחי אדמה" והוא פחות מגושם...

שאלתי אפוא אברך צעיר, אחד היודע "און האַט זיך געקאַכט" בדברי הרבי בעניין זה, לדעתו. השיבני הלה שלדעתו צריך בכל זאת לנסוע. כך נסעתי בלב קל יותר, ולמרות הספקות הייתה לי הרגשה שעשיתי את המעשה הנכון.

אזכיר גם שעל כל הלבטים הנזכרים זכורה הייתה לי ההרגשה המאוד לא נעימה שחשתי בסיומי הרמב"ם הארציים הקודמים, שכן נאמרו בהם בדרך כלל כמה פעמים – ע"י חלק מהדוברים – כל אותם "תוארים" ידועים שאין להם מקום כאשר מדובר אודות הרבי שליט"א. הדבר קומם אותי אז ומקומם אותי גם היום, עד עמקי נשמת, ויודע אני שישנם האומרים שדי בסיבה זו כדי שלא להשתתף ב"סיומים" מעין אלו, אבל לעניות דעתי, כאשר לא נערך סיום ארצי אחר, אי-אפשר שלא להשתתף בדבר שהרבי כל כך תובע אותו.

מבחינה זו הייתה לי הפעם הרגשה נפלאה. ציבור המשתתפים, שרובו הגדול הגיע מצפת, היה מלא וחדור כולו במשיח. בכל פינה, לאן שלא הסתכלת, היה האולם מלא בדגלי משיח ובשלטי "ברוך הבא מלך המשיח". החתימו שם ב"שטורעם" גדול על קבלת המלכות והיו שירה וריקודים של "יחי אדוננו" בהתלהבות גדולה, כמעט ללא הפסק. באווירה שכזו פשוט לא היה שייך אפילו לחלום להשתמש באותם "תוארים" מופרכים.

בדרך כלל הנני משתדל לפתוח מדור זה – ששמו אשר יקראו לו בלשון הקודש: התוועדות חסידותית – בסיפור חסידותי, ואם אפשר מה טוב שיהיה זה סיפור ב"פירסום ראשון", משהו עם ניחוח חסידותי מיוחד, סיפור מהמשפיע ר' מענדל וכדומה.

השבוע נקלעה לידי הזדמנות לספר אכן סיפור מיוחד בשם ר' מענדל, סיפור שכמדומני עדיין לא התפרסם,

– ואולם לפני כן ברצוני לפתוח בהקדמה כלשהי, סיפור בנימה אישית.

מפני כמה וכמה טעמים התלבטתי מאוד האם עליי להשתתף גם בגשמיות כפשוטו, בגוף, ב"סיום הרמב"ם" שנערך בטבריה ע"י צעירי אגודת חב"ד. הסיבה העיקרית לספק הייתה העובדה שתלמידי הישיבה בכפר חב"ד לא נסעו ל"סיום", כך שבתוקף תפקידי הייתי חייב להיות אז בישיבה, מה גם שתלמידי כיתתי ביקשו באותו יום התוועדות, שלא לדבר על שני

שיעורים ב'דבר מלכות' העלולים להתבטל בגלל נסיעתי.

מאידך ידעתי שלפי הנראה כרגע – ואני עדיין מקווה ומצפה ומתפלל שיהיה בזה שינוי לטובה, שכן הרבי מלך המשיח שליט"א הורה לעשות "שטורעם" גדול מסיום הרמב"ם, בעוד הסיום הנערך בטבריה אינו עונה (לעניות דעתי) להגדרה זו – אף אחד לא מתכוון לערוך סיום רמב"ם ארצי נוסף,

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

לי אישית, שאני נמצא בדרך כלל במקום שאינו תוסס וסוער כל כך בענייני משיח וגאולה, הייתה אווירה זו כמים קרים על נפש עייפה. פשוט הרגשתי טוב, "בבית", גם אם היה נדמה למישהו פה ושם שהיו קצת הגזמות.

כשחזרתי, סיפרתי את החוויות, כולל אותה התרשמות שהבעתי בשורות הקודמות, לאחד מתלמידי הישיבה. היה זה בחור מאוד חיובי, "א חסידישער בחור", "יתמים" במלוא מובן המילה היושב ולומד נגלה וחסידות בהתמדה ושקידה, משתדל להתפלל באריכות ולתקן את מדותיו, בחור חברותי המוכן תמיד לעזור. גם בענייני אמונה ניכר עליו שהוא מאמין באמת שהרבי הוא מלך המשיח ושהוא חי וקיים. הוא משתתף קבוע בשיעור ב'דבר מלכות' וכו' (אף שלעת-עתה עדיין לא הצליח לפעול בעצמו להסיר את מסווה הבושה ולהכריז בקול רם בציבור "יחי אדוננו", וכנראה גם זה קשור לעניין דלהלן).

תגובתו של אותו בחור הייתה כזו: כן, זה יפה ונחמד, אמונה וכו', אבל – "זה לא חב"ד"... חב"ד זה לימוד חסידות, לימוד ה'דבר מלכות', תפילה באריכות, עבודה באתכפא, תיקון המדות, ואפילו הסברה שהרבי הוא מלך המשיח ושהוא חי וקיים, אבל – העיקר שתהיה הסברה. דגלים, שלטים ופרסומים והחתמות המוניות, אולי צריך את זה, יש בזה הרבה מעלות, אמונה והתקשרות וכו', אבל – "זה לא חב"ד!"

על דברים אלו עניתי לו בשאלה: האם ללכת למבצע תפילין (או ל"הקהלת קהילות" בשבת) "זיה כן חב"ד"? ואולי חב"ד זה רק לימוד ותפילה, ולא עמידה בצמתים עם תפילין ונסיעה ב"טנקים", פעולות בהן מרעישים על תורה ומצוות גם ללא הסברה?

הוא נפגע מעצם השאלה: מה זאת אומרת? הרי אלו הוראות מפורשות של הרבי!

שוב עניתי לו בשאלה: ו"להכריז ולפרסם" אודות משיח, ולהיות "קרייזי" על משיח, האם זו אינה הוראה והנהגה של הרבי?

"מה הרב משווה?" – ענה לי הבחור – הרבי מדגיש שצריך ללמוד ענייני גאולה ומשיח, לחיות עם משיח באופן פנימי ואמיתי, ולהסביר זאת גם לאחרים באופן של חב"ד. אולי צריך "גם" שלטים ופרסומים, אבל לא זה העיקר. "הם" שמים דגש על השלטים והדגלים, ו"זה לא חב"ד"..."

עברו כבר למעלה משבועיים מאז שמעתי ממנו את הדברים, ועד עתה עדיין לא "נרגעתי". "נפגעת" עד עמקי נפשי. הוא אמנם בא אחר-כך כמה פעמים לבקש סליחה, לומר שלא התכוון וכו', אבל מה שהפריע לי לא התמצה כל כך בעובדה שיכל לומר את המילים הללו, אלא בעובדה שהוא חשב כך, ולצערי, דומני שהוא לא יחיד.

כעת, אחרי הקדמה זו (שסליחה אם התארכה מעט), אני מגיע לסיפור של ר' מענדל.

ב התוועדות שנערכה בכפר חב"ד בשבת פרשת וארא (בהשתתפות האורח הרה"ח שלום דובער שי קלמנסון, שליח הרבי שליט"א בסיניסינטי אוהיו), סיפר הרה"ח וכו' ר' מיכל שי וישצקי את הסיפור הבא:

המשפיע הרה"ח ר' מענדל פטרפס היה ידיד קרוב מאוד עם אבי, המשפיע הרה"ח ר' משה ע"ה. בצעירותי, היה ר' מענדל גר בצירנוביץ והוא סידר לי שם עבודה אצל גוי מקומי. ביחד עם סידור העבודה דאג ר' מענדל לכך שבאמצע תהיה לי הפסקה למשך כשעתיים, שאז אבוא לביתו על מנת לאכול.

כשהייתי מגיע לביתו של ר' מענדל, היה האוכל כבר מוכן על השולחן. אני הייתי נוטל את ידי ור' מענדל יושב לידי ומקריא, תוך כדי הארוחה, קטעים מעניינים במיוחד משיחות, מכתבים ורשימות של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע.

כמובן שבאותה תקופה ברוסיה איש לא חלם ולא העלה על דעתו כלל להדפיס את הדברים – ברוסיה של אז הרי מדובר היה בסכנת נפשות מוחשית ביותר – אלא היו מעתיקים את הדברים בכתב יד, זה מזה. מכיוון שהדברים לא נדפסו, קרה ואוצרות יקרים מאוד מדברים אלו לא הגיעו לידינו עד היום.

באחת הפעמים הקריא לי ר' מענדל רשימה שכזו. באותה רשימה מספר הרבי הרייזי כי אביו, כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, אמר לו פעם:

היום היו אצלי ב"יחידות" שני חסידים. אחד מהם גרם לי מאד צער וכאב, ואילו השני גרם לי הרבה נחת ורוח.

הראשון היה רב גדול, למדן גדול וחסיד גדול, משכיל ועובד ה', מתפלל באריכות, ירא שמיים מרבים וכו'. אותו רב סיפר לי את סדר היום שלו, שהוא מלא ועמוס כולו בתורה ובעבודת ה'. הוא משכים קום בשעה שלוש לפנות בוקר, לומד כמה שעות חסידות בעיון ובהעמקה, עומד להתפלל באריכות ומתפלל בכל יום כמה שעות. בקושי הוא מספיק לטעום משהו, וכבר מתחילים לבוא אליו אנשים שונים עם שאלות בהלכה ובעיות שהוא מנסה לפתור, כך שהוא עסוק וטרוד כל היום ואין לו

מנוחה לרגע. נוסף לכך יש לו גם שיעורים בנגלה ובחסידות, כך שהוא עמוס עבודה במשך כל הזמן. רק בשתיים-עשרה בלילה הוא מתפנה ויש לו פנאי לנשום קצת אויר, לשנות כוס תה ולנוח מעט.

דבריו של אותו רב חסיד, אומר הרבי הרש"ב, גרמו לי צער רב: ראה נא, יהודי מתאמץ כל כך הרבה בעבודת ה' במשך כל היום כולו, בלימוד, בתפילה, בקיום מצוות, בעזרה לאחרים וכו' וכו'. אך למה הוא שואף ומשתוקק כל הזמן, מהי שאיפתו העיקרית שכל עבודתו מובילה אליה? – אותן כמה דקות של שקט

עברו כבר למעלה משבועיים מאז שמעתי מאותו בחור את הדברים, ועד עתה עדיין לא "נרגעתי". "נפגעת" עד עמקי נפשי. הוא אמנם בא אחר-כך כמה פעמים לבקש סליחה, לומר שלא התכוון וכו', אבל מה שהפריע לי לא התמצה כל כך בעובדה שיכל לומר את המילים הללו, אלא בעובדה שהוא חשב כך, ולצערי, דומני שהוא לא יחיד

שלו לרוחניות ואלקות הוא לכאורה קלוש מאד – אבל לאמיתו של דבר ייתכן מאוד כי הקשר שלו עם הקב"ה הוא עמוק וגדול ואמיתי הרבה יותר משל אותו תלמיד-חכם גדול ועובד ה' כל ימי חייו. אמנם בגלוי הוא במצב נמוך, אבל היכן נמצא ה"אני" האמיתי שלו? – באותן דקות ספורות של כמה שורות בתנאי אותו הוא מנסה בקושי לקרוא וללמוד בשעות הקטנות של הלילה.

מאידך, יכול יהודי להיות תלמיד חכם ועובד ה' כל ימיו, הקשר שלו עם דרגות עליונות ביותר של אלקות וקדושה הוא ברור ומובן מאליו, אבל לאמיתו של דבר מי יודע עד כמה הוא קשור באמת עם הקב"ה. אמנם בגלוי הוא במצב נעלה ביותר, אבל היכן נמצא ה"אני" האמיתי שלו? – באותן דקות ספורות שהוא יושב בנחת ושותה כוס תה בשעות הקטנות של הלילה. ואם ישאל השואל: מה נורא כל כך לשתות כוס תה ולנוח אחרי עבודה ויגיעה ומאמץ כה גדול בעבודת ה' במשך כל היום כולו?

– תהיה התשובה: ברור שאין כל רע בכוס תה ובמנוחה לצורך עבודת ה' אחרי מאמץ ויגיעה. אבל השאלה היא לא אם הוא שותה כוס תה, אלא היכן נמצא ה"אני" האמיתי שלו. האם אכן המקום האמיתי שלו, המקום בו הוא אכן נמצא, הם אותם רגעים בהם הוא עוסק בעבודת ה' לפי ערכו, או שמא מקומו האמיתי, ה"אני" שלו, נמצא באותם רגעים של ההנאה הגשמית (אמנם מותרת כמובן, ואף למהדרין מן המהדרין) שאחרי כל העבודה.

נקודה זו של ביטול ו"הנחת עצמותו" – ובלשון החסידות: "הפסד הצורה" – נמצאת לפעמים דווקא אצל אנשים פשוטים יותר מאשר בחכמים ולמדנים, או אפילו "משכילים" ו"עובדים".

דווקא יהודי פשוט יודע ומבין ומרגיש בפשטות, מלכתחילה, "עד כמה אני רחוק מן האמת האלוקית, עד כמה אני אינני שווה מאומה, אינני מבין כלום, אינני מרגיש שום רגש אמיתי לה', אינני שייך לשום דבר אמיתי". דווקא בגלל זה יש לו געגועים לאותה אמת אלוקית וכואב לו "עד כמה אני רחוק ממנה". דווקא בגלל זה הוא נאחז בכל כוחו ב"קליאמקה", בידית הדלת של הרבי מלך המשיח שליט"א, ומנסה בכל כוחו להיות שייך לרבי עד כמה שהוא יכול: לכתוב לרבי, לנסוע לרבי, לשמוע קלטת בקולו של הרבי ולראות את הוד פניו הקדושות לפחות בוידיאו או בתמונה, לחשוב על הרבי ולצייר את פניו בכל הזדמנות. יודע הוא בפשטות ש"ביאותה שעה שאני חושב על הרבי ומסתכל בתמונתו, הרבי מסתכל בי" (כאותו "צעטל" מפורסם: "תסתכל בתמונתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בעת שמרגישה חלישות רצונה הטוב ותזכור אשר גם הוא, בהיותו רועה אמת של ישראל, מסתכל בה בשעה זו. ויועיל להנ"ל"), "חושב עלי ומושיט לי את יד קדשו לחלצני מן המיצר, עוד יותר ממה שהוא נמצא עמי תמיד וחושב עלי תמיד תמיד. ופשיטא שאני עושה כל מה שביכולתי, לפחות באופן הפשוט והשטחי ביותר, שרק אליו אני שייך, למלא את

ומנוחה, לשתות כוס תה, לנשום אויר ולנוח מעט... השני שגולל את סדר יומו לפני הרבי הרשי"ב היה חסיד פשוט. גם הוא משכים קום בשעה שלוש לפנות בוקר, אבל הוא לא הולך אז לבית-הכנסת ללמוד תורה, אלא יוצא לדרך לשחר טרף לילדיו הרעבים, לחפש את הפרנסה אצל הגויים שדריים בכפרים מסביב. הוא מגיע לכפר ונכנס לביתו של גוי לנהל עמו מסחר, מוכר לו וקונה ממנו, וממשיך לביתו של גוי נוסף. באמצע המסחר הוא מוצא איזה שהוא מקום בביתו של אחד הגויים לעמוד להתפלל שחרית, ומובן כבר איזו מין תפילה היא זו. הוא ממשיך לסבב בכפרים ולהציע את מרכולתו לאיכרים שדריים שם, עד שהיום מתחיל להחשיך. עייף ויגע הוא מגיע לביתו, ושוב הוא עסוק וטרוד עם ילדיו, כך שאין לו רגע לנשום. רק בשתיים-עשרה בלילה, מספר אותו יהודי לרבי, אני מוצא לעצמי כמה דקות, בהם הנני פותח את ספר התנאי ומנסה בכוחותיי האחרונים לקרוא בו ואולי אפילו לזכות ללמוד בו קצת. אני מגיע למילים "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש", ונזכר שאכן יש גם לי נשמה שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש", אבל – היכן אני והיכן הנשמה שלי... והוא מתפרץ בבכי סוער באמצע היחידות שלו אצלו הרבי.

לא יכולתי להתאפק, אומר הרבי הרשי"ב, והתחלתי לבכות יחד עמו, וכך בכינו שעה ארוכה יחדיו. אבל מאותו חסיד הייתה לי נחת רוח אמיתית: הנה, יהודי שבמשך כל היום הוא עסוק וטרוד ואינו מוצא אף רגע לתורה ולתפילה. אך למה הוא שואף ומשתוקק כל הזמן, מהי שאיפתו העיקרית שכל מה שהוא עושה מוביל אליה? – אותן כמה דקות שבהן הוא חושב על הנשמה האלוקית שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש"...

יפור זה, כמו סיפורים דומים שהובאו גם במדור זה לא פעם, מביע בצורה סיפורית את אחד מעקרונותיה של שיטת ותורת החסידות: למרות שהמעשה הוא העיקר, ואין כמו תורת החסידות מי שמסביר ומדגיש זאת כל כך, הרי הקשר האמיתי שיש ליהודי עם הקב"ה, לא נקבע רק לפי הכמות של התורה והמצוות, כמה תורה למדת, כמה מצוות קיימת וכמה עבירות יש לך, – וכפי שלמדנו לפני כמה ימים גם בהלכות תשובה של הרמב"ם (ג, ב):

ושיקול זה אינו לפי מניין הזכויות והעוונות אלא לפי גדלם. יש זכות שהיא כנגד כמה עוונות. . . ויש עוון שהוא כנגד כמה זכויות. . . ואין שוקלין אלא בדעתו של א-ל דעות, והוא היודע היאך עורכים הזכויות כנגד העוונות. יכול יהודי להיות פשוט ביותר; עסוק הוא ושקוע כל הזמן בענייני העולם הזה ובדברים נמוכים; הקשר

באותה תקופה ברוסיה איש לא חלם ולא העלה על דעתו כלל להדפיס את הדברים – אז הרי מדובר היה בסכנת נפשות מוחשית ביותר – אלא היו מעתיקים את הדברים בכתב יד, זה מזה. מכיוון שהדברים לא נדפסו, קרה ואוצרות יקרים מאוד מדברים אלו לא הגיעו לידינו עד היום. באחת הפעמים הקריא לי ר' מענדל רשימה שכזו

ההוראות שזכינו לקבל מהרבי, הן ההוראות הפרטיות והן הכלליות, ולנהוג כפי שהרבי נוהג, לפחות בשטחיות ובחיצוניות."

דווקא משום שאצלו, בהיותו יהודי פשוט באמת, מונח בפשטות, מלכתחילה, שאין הוא שווה מאומה מצד עצמו, דווקא לכן הוא חש באופן טבעי ביטול "הפסד הצורה" והעדר המציאות. הוא מרגיש היטב עד כמה הוא רחוק ועד כמה אין לו שייכות. דווקא לכן הוא מחזיק בכל כוחו ב"קליאמקה", ופשיטא שאינו מערב את שכלו שלו בדברי הרבי, מה יותר חשוב ומה פחות חשוב.

וכתורת הבעש"ט המפורסמת שחזר רבינו הזקן ב"ויכוח מינסק" (ספר השיחות תשי"ב ע' 45 ואילך). ספר התולדות רבינו הזקן ע' צד ואילך) על הפסוק "וירא ה' אל משה בלבת אש – בלבו של אש (רשי"י) – מתוך הסנה, וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל. ויאמר משה אסורה נא ואראה" – "אסורה מכאן להתקרב שם" (רשי"י).

אצל מי נמצאת שלהבת האש באופן ש"איננו אוכל" – דווקא אצל האיש הפשוט, שהוא מרגיש את גודל ריחוקו ועד כמה אין לו שום שייכות גלויה מצד עצמו לאלקות, מתערער אצלו צימאון ותשוקה ששום דבר לא ירווה אותה.

ואילו החכמים והלמדנים מרוויים את צמאונם לאלקות בלימוד התורה ובתפילה, כך שהצמאון והגעגועים לאמת האלוקית אינם כה גדולים, ועד שעלול להיות שכל מה שהוא לומד וכל מה שהוא עובד את ה' אינו אלא כדי להגדיל את מציאותו ואת היישות שלו, את ההרגשה שלו, שהוא אכן "שווה משהו", שהוא "ממצה את אישיותו" ומתקדם והולך ועולה מעלה מעלה. כל דף גמרא שהוא לומד, כל כמה שהוא עובד על תיקון מידותיו, כל הנהגתו הטובה בתורה ומצוות – במקום שזה יקרב אותו יותר אל הקב"ה, שקירבת ה' היא אך ורק ע"י הביטול, כאשר ירגיש יותר עד כמה הוא אין ואפס ואינו שווה מאומה, עלול הטובה עד כמה "אני" גדול ועד כמה "אני" מציאות יש.

(וביחד עם זה נצטוונו, וגם את זה מבארת ומדגישה מאוד תורת החסידות, ללמוד תורה בכל רגע פנוי ולקיים את המצוות ויהי מה, כי המעשה הוא העיקר, והובטחנו ש"לא ידח ממנו נידח" ובשובו אל ה' גם תורתו תשוב עמו).

לא לחינם נקרא שמו של היצר בפי רבותינו נשיאינו בשם "דער קלוגניקער" (=הערמומי). היצר אינו "נעצר" אצל מי שנכנס לעולמה של שיטת ותורת החסידות, הוא ממשיך בשיטת "כל זה אכניס בקל וחומר" פנימה יותר ויותר. "עמנו הייתם!" זועק הוא – אני למדתי יחד עמך את תורת החסידות, אני נסעתי יחד עמך אל הרבי, אני נוסע יחד אתך לשליחות, אני עובד יחד אתך על תיקון המדות, על "הנקודה" ועל הביטול וההתקשרות. כל זה שלי. אני

שותף מלא בכל זה. וכפי שאמר לכן הארמי: "הבנות בנותיי והבנים בניי והצאן צאני וכל אשר אתה רואה לי הוא!"

אמרו חז"ל "כך אומנתו של יצר הרע, היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה זרה". מבאר הרבי שליט"א: בתחילה נדמה כי היצר לא בא להפריע לאדם לקיים את המצוות, אלא להיפך, הוא אומר לו "עשה כך!", אני מסכים שתקיים את המצווה, טוב מאוד, נכון מאוד, אמת ויציב. מה אם כן לא טוב בזה? – שהיצר, ה"אני" שלי (ש"היא היא האדם עצמו בבינונים"), נעשה שותף ו"בעל דעה" בעבודת ה'. הוא אומר שזה טוב וזה נכון וזה אמת, וכך הוא "קונה שביתה" בלבו של האדם, ונהיה "מאן דאמר" על מה שהאדם עושה. כאשר הוא יחליט שהגיע הרגע לבצע את מצימתו, הרי מכיוון שהוא כבר "מאן דאמר" כאן, אזי הוא בא ואומר מה שהוא, היצר, חושב:

"הא, זה? – זה לא חב"ד"..." נכון ש"גם" זו הוראה והנהגה של הרבי, דבר שראינו בחוש שזהו כל חייו של הרבי, ועד שמסר נפשו וסבל ייסורים קשים בגשמיות בפועל ממש מידי יום ביומו רק בכדי לעודד את שירת והכרות "יחי אדוננו", נכון שהרבי חזר שוב ושוב, כמעט מידי שבוע, על כך שצריך "להכריז ולפרסם" ולא רק להסביר; נכון שהרבי "גם" עודד שלטים ודגלים ופרסומים וגימיקים, אבל "זה לא חב"ד". מדוע? – כי אני חושב שאני מבין ואני מרגיש ואני חי באמת עם הרבי, ואצלי הדברים הללו נראים פחות חשובים.

בוודאי, אמת ויציב ונכון שנדרשים מאתנו לימוד והסברה בענייני גאולה ומשיח, ובפרט לימוד הידבר מלכותי ו"לחיות עם משיח" בפנימיות וכו'. ולא ("נעבאך") ש"גם" את זה צריך, אלא אכן באותו תוקף ממש, אבל לא משום שאני הבנתי והחלטתי "עשה כך", אלא מפני שכך קובע הרבי שליט"א! והרבי שליט"א, הוא ורק הוא קובע מהי חב"ד ומה לא חב"ד!

הדבר היחיד ה"מחוסן" בפני כל הטומאות שבעולם הוא אך ורק "פך השמן החתום בחותמו של כהן גדול", "נקודת ההתקשרות" (לא ה"התפשטות" של ההתקשרות, אלא ה"נקודה" של ההתקשרות!), והביטול המוחלט, "הפסד הצורה לגמרי", לדעת שאני לא שווה כלום ולא מבין כלום ולא מרגיש כלום ולא שייך לכלום, ולכן עלי לעשות הכל "להחזיק בקליאמקה" ולהיות שייך לרבי לא לפי מה שאני מבין ואני מרגיש אלא לפי מה שהרבי קובע, גם אם זה לא מתאים ולא מסתדר לי עם כל הדברים הטובים והנכונים והאמיתיים עליהם גדלתי וחונכתי. רק אותה "נקודה", ה"נקודה" של משיח, ייחידה

הרבי הוא שעודד שלטים ודגלים ופרסומים וגימיקים. בוודאי, אמת ויציב ונכון שנדרשים מאתנו לימוד והסברה בענייני גאולה ומשיח, ובפרט לימוד הידבר מלכותי ו"לחיות עם משיח" בפנימיות וכו'. ולא ("נעבאך") ש"גם" את זה צריך, אלא אכן באותו תוקף ממש, אבל לא משום שאני הבנתי והחלטתי "עשה כך", אלא מפני שכך קובע הרבי שליט"א! והרבי שליט"א, הוא ורק הוא קובע מהי חב"ד ומה לא חב"ד!

ש"הכתרת המלך" קשורה במיוחד עם מעלת נשמות ישראל, הרי מעלת ישראל מתבטאת במיוחד בכך שהם מביאים לכך את העולם כולו. והרי בהכתרת ה' למלך ע"י אדם הראשון היה נחוץ ונוגע שכל הברואים כולם יקבלו עליהם את מלכותו, כפי שאמר להם אדם הראשון "בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו".

והרי השנה לומדים את פרק י"א ב"המשך" של באתי לגני, הפרק בו מדובר אודות בזבוז כל האוצרות היקרים והנפלאים ביותר בשביל נצחון המלחמה, כדי שהמלך ישלים את רצונו במילואו ויבטל לגמרי את כל מה שמנגד לו. אשר לשם כך לוקחים גם את האוצרות הטמונים והגנוזים שאצרו אבותי ואבות אבותי, ובדרך כלל אפילו לא מראים ומגלים אותם, וכאן, כדי לנצח במלחמה, לא רק מראים ומגלים אותם, ולא רק משתמשים בהם, אלא מבזבזים אותם. נותנים אותם אמנם לפקדי החיל, אבל עיקר הכוונה היא כדי שיגיעו לאנשי החיל הפשוטים, אלינו, והם דווקא, אנחנו, ינצחו את המלחמה, וימליכו את המלך בכל מקום ובכל פינה.

ואומר הרבי שליט"א (בשיחת ו' תשרי תשמ"ו). להלן התוכן ולא המילים ממש, אותן ראה שם באריכות גדולה):

יכול משהו לחשוב, מה לי לעסוק בדבר תחתון כל כך, כהפצה בין גוים את שבע מצוות בני נח, בשעה שלפניי אוצרות כה יקרים ונפלאים של חסידות ואלקות. אומרים לו, מה אתה מדבר, הרי אותם אוצרות לא גילו ולא הראו אותם עד עתה כלל, ועתה לא רק מגלים אותם ולא רק משתמשים בהם אלא אף מבזבזים אותם, וכל זה אך ורק כדי לפעול את נצחון המלחמה, שהאלקות תחדור בתוך התחתון ביותר. ואתה לא רוצה לעסוק עם התחתון ביותר, עם הפצת שבע מצוות בני נח, כי אתה מעדיף לעסוק באותם אוצרות יקרים ונפלאים?!

וע"י עצם ההחלטה להניח את עצמנו הצידה, ולהיות מסורים ונתונים אל הרבי שליט"א מלך המשיח בכל מכלל – על ידי זה נזכה תיכף ומיד ממש, "זעהן זיך מיט'ן רביין", להתראות עם הרבי שליט"א בהתגלותו לעיני כל בגאולה האמיתית והשלימה, ונשיר לפניו שיר חדש, השיר שמתחילים כבר עכשיו לשיר ולהכריז ללא הרף, והוא ה"נקודה" שמביאה את התגלותו המלאה לעין כל: **יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!**

הכללית", אשר "בשמך קדשי משחתי", אותה לא הצליחו ולא יצליחו בשום אופן לטמא אף פעם בשום טומאה שבעולם.

ובסגנון הסיפור הנ"ל, בהתאם לימינו אלו: יכול יהודי ללמוד ולהתפלל ולעשות הכל. אם אין הוא "הולך עם הרבי", כאשר "זה לא מסתדר לו כל כך" עם כל הלימוד וההתקשרות והפנימיות והאמת שהוא ספג עד כאן – עלול להיות שהוא רחוק ח"ו מן האמת הרבה יותר מיהודי פשוט, ההולך עם הרבי בפשטות ובתמימות, גם אם נדמה שהוא רחוק הרבה יותר. ודי-לחכימא.

שליחותנו ותפקידנו בשעה זו – כאשר העולם כולו משווע למנהיג אמת; כאשר רואים שכל השיטות מעשה ידי אדם קרסו והתבטלו – להביא אל העולם כולו את אורו של משיח, ועוד לפני כן את עצם מציאותו של משיח, שרק הוא יכול להוציא את כולנו מכל המצב בו אנו נמצאים – ולהביא את העולם כולו אל המלך המשיח, שיכיר במנהיגותו ויקבל את מלכותו, וכתוצאה מזה יציית להוראותיו ועצותיו ויאמין בנבואותיו, עד הנבואה העיקרית ש"הנה זה משיח בא".

ולא רק את היהודים, ע"י קירובם לתורה ומצוות וחסידות מתוך התקשרות למלך המשיח, אלא גם את כל באי עולם, שנצטוונו להפיץ בקרבם את שבע מצוות בני נח. כדברי הרבי שליט"א (י"א ניסן תשמ"ג. 'התוועדות' ח"ג ע' 7-1206, עיין שם באריכות ובעוד מקומות רבים):

ציווי זה – לפעול על אומות העולם לקיים ז' מצוות דבני נח – שייך לכל אחד ואחת מישראל, ולא דווקא כאשר מזדמן לו מקרה מיוחד, כי אם ישנו ציווי ללכת ולפעול להשפיע על הגוי לקיים מצוות בני נח. . . שפעולה זו (להשפיע על אומות העולם שיקיימו שבע מצוות בני נח) מהווה הכנה טבעית לתיקון העולם כולו ע"י משיח צדקנו.

ומכיוון שהדרך לכך היא דווקא כפי שציוה הקב"ה בתורה והודיענו ע"י משה רבינו, הרי בשפה שלנו פירושו של דבר שחלק עיקרי משליחותנו ותפקידנו הוא להביא גם את כל האומות להכרה בגדולתו ובמלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח.

וכפי שנכתב בשבועות קודמים, מסתבר שחלק עיקרי משליחותנו ותפקידנו הוא גם לפעול גם עליהם שיבקשו את הגאולה ויכריזו "יחי אדוננו". כי למרות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הצורך בהגברת המודעות לשבע מצוות בני נח בקרב אומות העולם:

"החדרת ההכרה והאמונה בבורא עולם ומנהיגו . .

וזהי הדרך למנוע את מה שאירע בגרמני, רחמנא ליצלן" (התוועדות תשד"מ ח"ד ע' 2172).